

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ
БЪРЗ ВЛАК 1622

chitanka.info

Имаше още половин час, а аз вече бях в подлеза, когато чух гласа на диспечерката по радиоуредбата: „Бърз влак 1622, от Пловдив за София, ще заmine от 1-ви челен коловоз, западна част на гарата, в 7.00 ч.“. Жената звучеше така, сякаш страда от синусит и е много заета. Но въпреки всичко великодушно е намерила време да съобщи тази изключително важна информация на сънените пътници и продавачките на билетните каси, на които им беше все едно.

Облачната есенна сутрин вече беше пристигнала отнякъде на перона, смесвайки се с миризмата на влак, цигари и банички. Подминах двамата бездомници, които все още спяха на металните пейки отвън, и се качих в последния вагон. Видя ми се празен и подходящ, за да завърша книгата за Мосю Жан, който търси щастието по улиците на Цюрих. Това ме накара да осъзная за пореден път как всеки от нас има своя мерна единица за най-важните неща в живота и какъв хаос предизвиква понякога тази бъркотия от морални мерки и теглилки. Всъщност може би няма нищо лошо в това — до момента, в който някой не започне да те убеждава, че неговият сантиметър за щастие мери по-точно от твоя.

Отпуснах се на сините твърди седалки в купето и през мръсния прозорец видях как двама кантонери в оранжеви работни гащеризони заминаха с чукчета към предната част на влака, сякаш търсеха някого, който им дължи пари.

Извадих киндъла и се приготвих да чета, защото всеки момент трябваше да потеглим. Тогава се чу някакъв метален шум и видях как една велосипедна гума се подава през вратата. След секунди се появи цяло мъжко колело с рамка, а след него и собственикът му — енергичен старец, облечен с анцуг със запретнат десен крачол.

— Брей! За малко да го изпусна! — каза плешивият колоездач, обръщайки се към мен. После подпря колелото си, за да не падне, и седна на съседната седалка.

Натиснах копчето на дежурната си съпричастност и се усмихнах насреща му, но нещо ми подсказа, че книгата ми ще почака.

Старецът набързо се представи, без да го питам за името му. Бил от Стамболийски, ходил на гости „при дъщерята“ в Пловдив и си взел колелото, за да не дава пари за градски транспорт. Пък и после побързо се прибиравал до вкъщи.

— Добро утро! Билети и карти за проверка! — дрезгавият глас на кондуктора прекъсна монолога на моя спътник. Служителят на БДЖ провери набързо билета ми и почти не обърна внимание на картата на стареца. После го погледна и попита с премерен укор:

— Дядо, ти защо си без маска?

Възрастният мъж се засуети, но бързо извади от джоба си ръчно изработена маска от груб бял плат, която покри почти половината му лице. Нахлузи я накриво и изпрати с поглед кондуктора, който с мъка затвори плъзгащата се врата на вагона след себе си.

— Обърка света тая пуцнина! — ядосано възкликна старецът и изпсува по адрес на коронавируса. После продължи:

— Ама знаеш ли, ние сме виновни — хората. Плащаме си за греховете. Щото много други вируси има около нас — злоба, завист, лошотия. За тях ваксина няма. Не можеш да си сложиш маска на душата. Заразяваме се нарочно едни други, а после...

Не казах нищо, а той не довърши думите си и те увиснаха някак във въздуха като разколебан въжеиграч.

Влакът наближи Стамболийски и философът колоездач стана нетърпелив.

— Е, хайде — каза той. — Със здраве!

После придърпа колелото си и се приготви за слизане.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.